

שיחת השבוע

יוצא לאור על-ידי צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

כינוס השלוחים העולמי

בשבוע הבא ייפתח בחצר הרבי מליובאוויטש בניו יורק הכינוס העולמי השנתי של שלוחי חב"ד. צפויים להשתתף בו יותר משלושת אלפים שלוחים מרחבי העולם, ובהם יותר מארבע מאות שלוחים מישראל. ביום שישי בבוקר יעלו כל השלוחים אל הציון של הרבי ויזכירו את שמות בני קהילותיהם לברכה ולהצלחה. הציבור מוזמן למסור לשלוחים בחיבה הארץ בקשות לתפילה ולברכה.

כוללי תורה בחבר העמים

בעשרים ערים במדינות חבר העמים נפתחו כוללי תורה חדשים, המיועדים ליהודים מקומיים, שחשקה נפשם בלימוד התורה, אך לא הייתה להם היכולת להשיקע בלימוד בצורה עקבית ואיכותית. כל תלמיד נכנס למאגר לומדים גדול, ומקבל חוברת לימוד משובחת ברוסית ובעברית. חומר הלימוד מחולק לחמישה נושאים: גמרא, משנה, הלכה, חסידות ופרשת השבוע. בסוף כל חודש נערכות בחינות, והמצטיינים יזכו במענקים מיוחדים מקרן 'מרומים חו"ל', העומדת מאחורי המיזם.

לוח טהרה

זה שנים מופץ לוח טוהר חיי שרה - לוח טהרה לניהול בית יהודי כהלכה. הלוח מחולק ללא תשלום, לזיכוי הרבים. טל' 053*3100088.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:21	4:53	5:14	4:32
5:21	5:55	6:08	5:28

319 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 729*72*2770100 • פקס 729*9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

קו ישיר מחברון לתל-אביב

טועה מי שסבור כי אפשר לוותר על הר הבית ועל מערת המכפלה ולהישאר בתל-אביב. בעיני אויבינו ארץ ישראל כולה היא אדמת קודש מוסלמית

מערת המכפלה. אמת מול השקר (צילום: מגדי הכטמן)

הערבים נוהגים בדיוק בשיטת 'הרצחת וגם ירשת'. הן במערת המכפלה הן בהר הבית הקימו מסגדים במקום המקודש ליהודים, ועכשיו הם באים בצביעות וטוענים שאלה 'מקומות קדושים' שלהם. אין איש מטיח בהם את השאלה באיזו זכות העזו להקים מסגדים במקומות המקודשים כל-כך לעם היהודי.

שקרים חוזרים

השקרים של הערבים מתקבלים בתודעת הציבור מפני שהם חוזרים עליהם שוב ושוב, בנחישות ובתוקפנות. אצלם אין 'פני נפש' הקוראים להבין את הצד השני או המנסים לטעון כי לא ראוי להשמיע נימוקים דתיים. כל טענה, אפילו המופרכת ביותר, שיכולה לחזק את עמדתם זוכה לגיבוי מוחלט של בני עמם.

וכך הערבים אינם מתביישים להתכחש לזיקה היהודית להר הבית. דובריהם אינם מהססים להכחיש את הידוע לכל אדם בעולם, כי בהר הבית עמדו במשך מאות שנים בית המקדש הראשון ובית המקדש השני. לגביהם הכול שקר וכזב ו'המצאות' של יהודים.

טועה מי שסבור כי אפשר לוותר על הר הבית ועל מערת המכפלה ולהישאר בתל-אביב. בעיני אויבינו ארץ ישראל כולה היא אדמת קודש מוסלמית, ואסור שתהיה ליהודים שום שליטה בה. על-פי השקפתם, יהודים בארץ ישראל יכולים להיות תושבים בני חסות בלבד, אך לא בעלי ריבונות. זו ליבת הוויכוח, ואותו צריך להכריע בירושלים ובחברון ולהיאבק על האמת שלנו מול השקרים שלהם.

עקבות האירועים הקשורים במאבק על הר הבית יש המביעים דאגה מפני הפיכת העימות בינינו ובין הערבים למלחמת דת. אמירות אלה נשמעות בדרך כלל מפי פוליטיקאים ופרשנים שאינם בקיאים בדברים לעומקם. לעומתם, חוקרים ומומחים מבהירים כי לב הסכסוך בינינו ובין העולם הערבי אינו מדיני אלא דתי.

איהבה הזאת היא המולידה את כל יוזמות השלום הכושלות. בני-אדם בעלי תפיסה מערבית-חילונית סבורים שגם בני אדם אחרים חושבים באותם מונחים ומושגים. תן להם עצמאות מדינית, רווחה כלכלית וטכנולוגיה מתקדמת - ובא שלום על העולם. כאן טמונה הטעות הגדולה. העולם הערבי מונע על-ידי אנרגיות דתיות חזקות, שעל-פיהן אין מקום לנוכחות יהודית במרחב הזה.

של מי המערה?

את ההמחשה לכך אפשר לראות במקומות הקדושים לעם היהודי. שם דווקא בחרו המוסלמים להקים מסגדים גדולים ולהפוך אותם למוקדים אסלאמיים. ירושלים אינה מוזכרת בקוראן אפילו פעם אחת, בעוד בתנ"ך היא מוזכרת יותר משבע מאות פעמים. יהודים בכל הדורות ובכל המקומות על פני תבל מתפללים ופניהם לעבר ירושלים, ואילו הערבים, בעומדם בירושלים, מתפללים לעבר מֶכָּה, ואחוריהם לעבר ירושלים. ובכל זאת החליטו המוסלמים להפוך את מקום מקדשנו למסגד.

דבר דומה מתקיים במערת המכפלה. לא אחת הערבים טוענים לבעלות על מערת המכפלה, באומרים שהם, הישמעאלים, צאצאי אברהם אבינו. אבל כשמעיינים בפרשת חיי שרה מתברר עד כמה הטענה הזאת רחוקה מן האמת.

את מערת המכפלה קנה אברהם אבינו בעבור קבורת שרה, אימו של יצחק אבינו. בהמשך הפרשה מסופר כי אברהם נתן את כל רכושו ליצחק, ואכן, בהמשך נקברו במערה יצחק ורבקה ויעקב ולא. איזו זכות יש לישמעאלים על קברי האבות והאימהות של העם היהודי?!

שלושה ניסים, שלושה מסרים

קשור על האוהל" - כוחות 'מקיפים' הניתנים מלמעלה.

אור תמידי

ועדיין אין דיי בכך, ויש צורך בנר. עניינו של נר אינו ליצור מציאות חדשה, אלא לחשוף את המציאות הקיימת מתוך החשכה. אדם המתהלך באפלה יכול לחוש דברים אך הוא מתקשה לעמוד על מהותם. הוא עלול לטעות, להחליף טוב ברע ולשגות.

האור הרוחני הוא אורה של פנימיות התורה. האור הזה מאיר את דרכו של היהודי וממלא את עבודתו הרוחנית בחיות פנימית ובהתלהבות. לכן נדרש שיהיה "נר דולק", כדי שחש ושלוש לא יהיה מצב שיהודי עובד את ה' בלי אור, בלי חיות והתלהבות. וכאן באה ברכה מיוחדת - "נר דולק מערב שבת לערב שבת", שהאור הזה יהיה קבוע ותמידי, שבכל מדרגה שהאדם מגיע אליה יפעל בה תוספת אור.

(תורת מנחם כרך כז, עמ' 148)

שלושת הניסים מייצגים שלוש רמות בעבודה הרוחנית של האדם. העיסה מייצגת עבודה רוחנית הנעשית בכלי הנפש הפנימיים של האדם, כדוגמת השכל והרגש. עיסה היא מזון המתעכל בתוך גופו של האדם, וכך גם כוחות השכל והרגש הם כוחות פנימיים. "ברכה בעיסה" משמעותה שהקב"ה מעניק ליהודי אפשרות להבין ולחוש יותר מכפי יגיעתו.

מעבר ליכולת

אך לעיתים נדרש האדם להתעלות מעל שכלו ורגשותיו, ולהתמסר לקב"ה במסירות נפש, בבחינת "בכל מאודך". עניין זה מרומז בענן שריחף מעל לאוהל, המסמל את הכוחות ה'מקיפים', שאינם יכולים להיקלט בכוחות השכל והרגש.

יהודי אינו יכול להסתפק בעבודה שעל-פי שכל והיגיון, אלא צריך שתהיה לו מסירות נפש שלמעלה מהשכל. כשהוא עובד את עבודתו כראוי, הוא מקבל מהקב"ה "ענן

חז"ל מספרים שכאשר הכניס יצחק את רבקה לאוהל שרה אימו חזרו שלושה מאפיינים ייחודיים של שרה שנעלמו לאחר פטירתה: "כל זמן ששרה קיימת, היה נר דולק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האוהל. משמתה פסקו, וכשבאת רבקה - חזרו".

הענן שריחף מעל לאוהל, העיסה המבורכת והנר שדלק שבוע ברציפות - היו שלושה ניסים על-טבעיים שבאו כתוספת לצרכים הטבעיים: הענן העניק תוספת הגנה לאוהל; הברכה בעיסה השביחה את הכנסת האורחים של אברהם ושרה; והנר שדלק כל השבוע הביא לאוהל את התמידות של האור.

זכות היגיעה

המדרש אומר שסיפורי האבות הם "סימן לבנים". כשם ששרה אימנו זכתה לברכות על-טבעיות, כך גם יהודי המתייגע בעבודתו כפי כוחו - זוכה לקבל מהקב"ה שפע שלמעלה מערך יגיעתו.

אמרת השבוע

נדיבות כפולה

יהודי עני, שהיו לו חמש בנות שהגיעו לפרקן, שמע שהנדיב יעקב רוטשילד המתגורר בפרוץ מסייע להכנסת כלה. קם ונסע לפרוץ ונכנס לבית הכנסת להתפלל.

בתום התפילה פנה אל אחד המתפללים ושאל על מקום מגוריו של רוטשילד. השיב האיש: "בוא עמי ואראה לך את ביתו, אך עליך לדעת שהיום אין הוא מקבל אורחים. בוא מחר, והצג לפניהם כרטיס זה שאני נותן לך".

למחרת בא היהודי אל הבית, ומיד הכניסוהו אל חדרו של הנדיב. נדהם היהודי לגלות כי זה האיש שנתן לו אתמול את הכרטיס. נתן לו העשיר אלף פרנק ואמר: "אני נוהג לתת מאה פרנק להכנסת כלה, ומאחר שיש לך חמש בנות ראוי היה שאתן לך חמש מאות. אולם מכיוון שזיכית אותי גם לעשות גמילות חסדים בגופי - אני מכפיל את תרומתי".

פתגם חסידי

"על שרה אומר רש"י: 'כולן שווין לטובה'. והלוא הייתה תשוכת בנים וסבלה טלטולי גלות? אלא שעל כל מאורע אמרה 'גם זו לטובה' והאמינה שהכול בא מיד הקב"ה" (רבי זושא מאניפולי)

שליחות אליעזר | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

פירות טריים

"ואבוא היום אל העין" (כד, מב). מפרש רש"י: "היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הדרך". כיצד היה אליעזר יכול להוכיח שאכן בא בקפיצת הדרך? - בפירות שנשא עמו. חז"ל אומרים שבפירות אפשר להבחין בנקל אם נקטפו מהעץ באותו יום.

(עיטורי תורה)

שלושה שנענו מיד

שלושה הם שנענו במענה פיהם: אליעזר עבד אברהם, משה ושלמה. אליעזר שנאמר (בראשית כד, טו), "ויהי הוא טרם כילה לדבר והנה רבקה יוצאת". משה שנאמר (במדבר טו, לא) "ויהי ככלותו לדבר את כל הדברים האלה, ותיבקע האדמה אשר תחתיהם". שלמה שנאמר (דברי הימים ב ז, א) "וכללות שלמה להתפלל והאש ירדה מהשמים".

(בראשית רבה)

למעלה מהשתלשלות

כאשר תפילת האדם מעוררת את מידת החסד שלמעלה מהשתלשלות, מילוי הבקשה עד להגשמתה בפועל ממש נעשה במהירות, בבחינת "עד מהרה ירוץ דברו". אליעזר, משה ושלמה הגיעו בתפילתם לבחינה שלמעלה מהשתלשלות, ולכן נענו במהירות ומיד.

(ספר המאמרים תש"ה)

רמזים במתנות

"ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים" (בראשית כד, כב). "בקע" - רמז לשקלי ישראל, "בקע גלגולת"; "שני צמידים" - רמז לשני לוחות הברית המצומדים.

(רש"י)

צדקה ותורה

מחצית השקל רומזת למצוות הצדקה, השקולה כנגד כל המצוות (בבא בתרא ט), ונקראת כללות המצוות. הלוחות הם כללות כל התורה כולה. אליעזר נתן לרבקה נזם וצמידים לרמז שיסוד בית ישראל הוא לימוד התורה - "צמידים", וקיום המצוות - "נזם".

(הרבי מליובאוויטש)

הקדושה מעניקה

ההבדל העיקרי בין קדושה לקליפה הוא בעניין ההשפעה. הקדושה שואפת להשפיע ולתת לזולת, להחיות רוח שפלים; ואילו הקליפה רצונה רק לקבל השפעה לעצמה ולא להעניק לזולת. לכן בחן אליעזר את רבקה בעניין ההשפעה דווקא, וכשאמרה מעצמה "וגם גמליך אשקה" (בראשית כד, יד) ראה בזה אות וסימן שהיא שייכת לצד הקדושה וראויה לידבק בזרעו של אברהם.

(אדמו"ר הזקן)

ברכה והתחייבות

אברזורייאק היה דמות שמסמלת רוע ורשעות בעיני יהודי חברון לפני כמאה ושבעים שנה. כשהיה מי מהם מזכיר את שמו של האיש, היו השומעים נאנחים ועצבות הייתה נופלת על פניהם.

הוא היה אדם עשיר ובעל מעמד רם. בבעלותו היו מעיינות המים, שמהם שתו כל תושבי העיר – יהודים וערבים כאחד – ובהם השקו את שדותיהם. כיאה למי שמחזיק בתשתית החשובה ביותר נחשב אברזורייאק לאדם רם-מעלה, והוא ניצל את מעמדו כדי להרע ליהודי העיר.

אברזורייאק הקציב לכל משפחה יהודית מים על-פי מניין הנפשות שלה. הוא הנהיג הפליה חצופה בין תושבי העיר היהודים והערבים, לטובת הערבים, כמובן.

תחילה חילק מים לתושבים הערבים ככל שחפצו, ואף לערבים שהתגוררו מחוץ לעיר נתן מים כאוות נפשם. רק לאחר שנסתיימה החלוקה לערבים חילק את המים הנותרים ליהודים. אלה נאלצו להסתפק בכמות שנותרה, ולעיתים היה המחסור חמור והסב סבל רב.

שנים רבות מירר אברזורייאק את חייהם של יהודי חברון. מעולם לא התבייש במעשיו או ניסה להסתירם. להפך, נראה היה שהוא חש הגאה לנוכח מצוקתם. זו גאתה במיוחד בערבי חגים ושבתות, כאשר היהודים נזקקו למים בכמות מרובה יותר מבימי חול. אלה לא היו בנמצא, שכן אז דווקא נהנה אברזורייאק להתעלל ביהודים ולהגביל את קצבת המים.

מעולם לא העז איש מיהודי העיר להתקומם כנגד העוול המתמשך, שכן הכול פחדו מהאיש רע-המעללים ומידו הארוכה. עד שיום אחד נפל דבר.

פאטמה, בתו היחידה של אברזורייאק, נפלה למשכב. רגלה התנפחה והסבה לה כאבים עזים. הרופאים קבעו כי מחלה קשה תקפה אותה. פאטמה הייתה מרותקת למיטתה והוריה נותרו חסרי אונים.

אביה הביא לה רופאים יודעיים, אולם המומחים פכרו את ידיהם והודו שהפתרון היחיד הוא קטיעת הרגל. המחשבה על כך גרמה לאברזורייאק לחלחלה.

גאוותו של אברזורייאק ועושרו

"יש לי עצה שבסילך כיצד לרפא את בתך". אברזורייאק נדרך. האיש לחש באוזנו כמה מילים.

תדהמה עלתה על פניו של האיש. בתחילה נעץ באיש שיחו מבט תמה. "וכי נשתבשה עליך דעתך?", שאל את ידידו. אלא שהלה הנהן בביטחון. "עשה כדבריי", אמר לאברזורייאק,

הרב התגלו כמשענת קנה רצוף. הוא הביט בבתו היחידה המתיסרת בייסוריה ושאיין בידו להושיעה. כאותם ימים קשה היה לזהות בו את האדם הגא והבטוח בעצמו. הוא התהלך כשבר כלי, מתענה לנוכח מחלתה של בתו.

"שמע-נא", פנה אליו אחד מידידיו.

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

גאולה בלי עיכובים

יהודי נדרש לצפות לגאולה בכל יום ויום. עליו לחכות לה בכל יום, כלשון הנוסח של "אני מאמין": "אחכה לו בכל יום שיבוא". יתרה מזו אנו אומרים בתפילה: "לישועתך קיוונו כל היום". כלומר, איננו מסתפקים בציפייה לגאולה בכל יום, אלא אנחנו מצפים לה במשך כל היום כולו. אולם אמונה זו נתקלת בקושי כאשר מביטים סביב ולכאורה אין רואים את הגאולה קרבה ובה.

בעניין זה מעניקה לנו פרשתנו לקח מופלא. מסופר בה על ה'שדוד' הראשון בתורה – נישואי יצחק ורבקה. אליעזר, עבד אברהם, נשלח לארם נהריים ומוצא שם את רבקה. כשהוא מספר לבתואל וללבן על שליחותו, הוא אומר: "וְאָבָא הַיּוֹם אֶל הָעֵין" (בראשית כד, כב), ורש"י מפרש: "היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הדרך".

ידוע שהקב"ה אינו עושה ניסים לבטלה. לשם מה היה כאן צורך בקפיצת הדרך? ועוד, לשם מה ראה אליעזר לספר זאת לבתואל וללבן?

השושנה והחוחים

על רבקה נאמר (על-פי שיר השירים רבה פרשה ב,ב) הפסוק: "כשושנה בין החוחים". היא הייתה השושנה, טהורה וצדקת, שהייתה מוקפת 'חוחים' – שני הרשעים, בתואל ולבן. אין זה פשוט כליכך לחלץ את השושנה מבין החוחים. הלוא בזכותה מטפחים את השטח, וכך נהנים גם החוחים משפע של מים ודשן. לכן יש צורך במאמץ מיוחד כדי להוציאה משם.

כך מסביר הזוהר (חלק ב, כב), את להיטותם של כוחות הסטרא אחרא ללכוד ברשתם נשמות גבוהות וטהורות. הם יודעים שבזכות אחיזה זו בקדושה מובטח גם קיומו של הרע, ולכן אינם מרפים בנקל מהנשמות האלה. גם בתואל ולבן ידעו וחשו שרבקה היא מקור הברכה של הבית, ולא היו מאפשרים לה לעזוב.

כל עוד הייתה רבקה קטנה ונתונה ברשות משפחתה, לא היה אפשר להוציאה משם; אך ביום שמלאו לה שלוש שנים, כאשר על-פי ההלכה נעשתה ראויה לנישואין, נוצרה אפשרות לחלצה מהטומאה ולקשור אותה בעולם הקדושה, שאדלו היא שייכת. אברהם חש בזאת, ונביאים שלח את אליעזר לגאול אותה. לשם כך נעשה לו נס קפיצת הדרך, כדי שרבקה לא תשהה אפילו רגע מיותר אחד במחיצת הרשעים.

אליעזר בא אפוא לבית בתואל ולבן מתוך רצון להוכיח להם כי ה' עמו, וכי אין בידם שום אפשרות למנוע את הוצאת רבקה מרשותם. הוא ידע שהם ינסו לפחות להשהות את הוצאתה של רבקה (כפי שאכן דרשו אחר-כך: "תשב הנערה איתנו ימים או עשור"), לכן אמר מיד: "ואבוא היום!" כאומר: אי-אפשר לעכב זאת אף לא רגע אחד, ולשם כך קרה לי הנס של "היום יצאתי והיום באתי".

אם צריך יבוא הנס

על סיפורי האבות נאמר: "מעשה אבות סימן לבנים". משליחותו של אליעזר אנו למדים דבר נפלא: כאשר מגיע זמן הגאולה, אין היא מתעכבת אפילו רגע אחד. אם צריך – קורה נס של 'קפיצת הדרך', כדי שהגאולה תבוא בעיתה ובזמנה.

לכן אסור להתייאש נוכח חשכת הגלות ואריכותה. כשם שבגאולת מצרים יצאו בני ישראל "בעצם היום הזה" והקב"ה לא עיכבם אפילו כהרף עין, כך "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" – הואיל ונסתיימה עבודת בני ישראל בגלות, תבוא הגאולה תיכף ומיד ממש (ראה לקוטי שיחות כרך א, עמ' 34).

"ותראה שבתך תבריא. סמוך עליי, יודע אני מה שאני מדבר".

וכך, באמצע היום, שפשפו יהודי חברון את עיניהם בתדהמה. אברזורייאק, שנוא נפשם, נראה הולך לעבר ביתה של הרבנית מנוחה-רחל סלונים, בתו של האדמו"ר האמצעי, רבי דובער מליובאוויטש.

הרבנית מנוחה-רחל, שנולדה בעיירה ליובאוויטש שברוסיה, הייתה אם היישוב החב"ד בחברון. בצעירותה השתוקקה מאוד לעלות לארץ הקודש, וחלומה התגשם בעקבות מחלה קשה שבה לקתה ושיסכנה את חייה.

אביה הרבי ביקש ללחוץ באוזנה שהיא תבריא ותזכה לעלות לארץ. למרבה הפלא הבריאה מנוחה-רחל, וכעבור כמה שנים עלתה ארצה. כאן נודעה בפיקחותה ובצדקתה, ורבים נהרו אליה כדי להתברך מפיה – יהודים וגויים כאחד.

עתה נראה היה כי אברזורייאק זקוק למנה גדושה של מאמץ כדי להכריח את עצמו להיכנס לביתה של הרבנית הצדקת ולבקש את רחמיה. לבסוף אזר אומץ ונכנס. הוא פגש את נכדה של הרבנית, הרב זאב-דב סלונים, ובדמעות תינה באוזניו את צרתו. "אנא, אני מבקש שסבתך תברך את בתי. אינני יכול לשאת עוד את מכאוביה ואת סבלה!", התחנן אברזורייאק.

נכנס הנכד לחדרה של הרבנית מנוחה-רחל והעביר לה את תוכן הבקשה. בינתיים המתין אברזורייאק בחדר הכניסה, נאנח בכבדות ומייבב מעת לעת. למשמע הדברים עלה חיוך קל על פניה של הרבנית, והיא שקעה במחשבות לכמה רגעים.

כעבור זמן פנתה אל נכדה ואמרה לו: "לך אמור לאיש בשמי, שאם יבטיח נאמנה שלעולם לא ירע ליהודי חברון וכי יחדל מלעשוק אותם בקצבת המים, בתו תבריא".

יצא הרב סלונים ומסר לאברזורייאק את הדברים בשם סבתו. הערבי לא הרבה פעמיים. מיד קם, הניח את ידו על ליבו ואמר: "נשבע אני בזאת למלא את כל הוראותיה של הרבנית, וכי לעולם לא אפגע ביהודי העיר!".

לא חלפו ימים רבים ומחלתה של הנערה חלפה, ורגלה נרפאה לגמרי.

וגם ליהודי חברון באה הרווחה, שכן אברזורייאק שמר על התחייבותו והחל לספק להם מים בהרחבה. יהודי העיר ידעו להכיר תודה לרבנית מנוחה-רחל על שבזכותה נושעו מידו המכבידה של אותו רשע.

הרב שהקים את יהדות פריז

– הרבי מליובאוויטש. הוא היה גם תלמיד חכם, וגם חכם. היה לו לב ענק, סבר פנים מיוחד, פנים מאירות. כך הצליח לקרב אלפים.

גלגל שאינו עוצר

במרוצת שנות כהונתו נחשף הרב כהן לפעילותו של השליח. "אציין עובדה אחת: הרב אזימוב נהג לארגן מעמדי סיומי רמב"ם מפוארים, באולם מפואר בפריז. יותר מששת אלפים (!) יהודים היו באים בכל פעם מחדש. בכל פעם כזאת הייתי רואה מחדש את העשייה האדירה של היהודי הבלתי נלאה הזה, את מסירות הנפש שלו".

הרב כהן מציין עוד נקודה מעניינת: "האנשים שהרב אזימוב קירב לחיי תורה ומצוות קירבו בעצמם עוד רבים. הגלגל לא עצר לרגע. בפריז ובסביבתה הוקמו במרוצת השנים יותר מחמישים בתי חב"ד. אין אלה גוזמאות, אלא נתונים ממישיים של מפעל אדיר ממדים".

סמינר קיץ באלפים

מוסיף הרב כהן: "מדי יום רביעי נהג הרב אזימוב לקבל קהל בבית חב"ד. פעמים רבות ראיתי תורים ארוכים בפתח הבית. הוא היה נותן לאנשים הנחיות, עצות, הכוונות. עצותיו הצילו אינספור בתים והיו לשם דבר בפריז. הצרפתים, באופיים, הם בני אדם מופנמים, שחיים אישי-אישי

מאות מיהודי צרפת צבאו בלילה שבין רביעי לחמישי בשבוע שעבר על משרדי הכרטיסים בנמל התעופה בפריז, בשאיפה להשיג כרטיס טיסה לאחת משלוש הטיסות שיצאו לישראל. עיניהם הדומעות אמרו הכול. תחושת יתמות מילאה אותם, וכל משאלתם ברגע הזה הייתה להשתתף בהלוויה של אביהם האהוב, שנערכה בירושלים.

האירוע הזה ביטא את היחס המיוחד שחשים אלפים מיהודי צרפת לרב שמואל אזימוב, שליח חב"ד בצרפת, שנפטר בשבוע שעבר והוא בן שישים ותשע. "מי היה הרב אזימוב? אתמעת זאת במשפט אחד: מקים יהדות פריז. הוא הקים אותה, פשוטו כמשמעו. העובדה שאלפי יהודים מתהלכים בפריז כמו יהודים – זה בזכותו", כך מתבטא רבי ירמיהו כהן, ששימש למעלה מעשור אב בית דין בפריז.

כוח המשלח

הרב אזימוב בא לפריז לפני יותר מיובל שנים, ובמרוצת השנים חולל מהפכה רוחנית אדירה. אלפי משפחות התקרבו בזכותו ליהדות, והוא הקים אימפריית מוסדות חינוך שבהם מתחנכים אלפי תלמידים.

הרב כהן, המשמש חבר נשיאות ב'מרכז רבני אירופה', ידיד קרוב של הרב אזימוב, מספר עליו: "הוא היה אריה. ראו בו היטב את כוח המשלח

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

אמירת 'וייתן לך'

שאלה: מה טעם המנהג לומר את פסוקי 'וייתן לך' במוצאי שבת אחרי ההבדלה?

תשובה: בספר הזוהר נאמר שהנשמות שבעולם העליון מאשררות על האדם את כל הברכות שהציבור אומר: "וייתן לך האלוקים מטל השמים" (בראשית כז, כח), "ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה" (דברים כח, ג).

בעל ה'רוקח' כתב: "לפי שהשבוע נכנס ואומרים פסוקים טובים וברכות ושלומות ונחמות, ועוד ממה שנאמר (ישעיהו נה, יב) כי בשמחה תצאו, ובשלוה תובלון". ובספר המחכים: "לפי שמתחיל השבוע, התקינו להתחיל פסוקים טובים לסימן טוב". רבנו שלמה מגרמייזא (מברכות של רש"י) כתב טעם אחר, שתיקנו לומר זאת "מפני שבשבת מאחרים לצאת, שלא יישאר אדם יחידי בבית

הכנסת, אלא יתפלל בעוד שהציבור מתפלל, ויצא עמהם".

בכמה נוסחים סדר הפסוקים של 'ברוך אתה' שונה מהסדר המקורי בפסוק, והותאם לסדר פסוקי התוכחה, כדי להפוך אותם לברכה.

בקהילות אשכנז אומרים זאת בבית הכנסת, על פירוב קודם ההבדלה. האריז"ל אמר זאת בביתו, אחרי ההבדלה, וכן מנהג הספרדים והחסידיים.

בשם צדיקים מובא שנכון לומר זאת שניים (או יותר) יחד, שכל אחד מהם אומר לחברו: "וייתן לך". וזכר לדבר, שבזוהר הנ"ל מובא שהציבור אומר זאת. וכן נהגו אדמו"רי חב"ד.

מקורות: הקדמת הזוהר (ח"א יד, ב). פירושי סידור התפילה לרוקח, עמ' תקצח. ספר המחכים לרבי נתן ב"ר יהודה, עמ' 28. סידור רבינו שלמה מגרמייזא עמ' קצ. רמ"א סי' רצה, ביה"ל ופסקי תשובות שם. שער הכולל סי' פ לב. טעמי המנהגים סי' ע קפד. חקרי מנהגים ח"א עמ' קלב (במהדורת תשע"ד ח"ב סי' ע), ושי"ן.

הרב אזימוב ע"ה (מימין) והרב כהן (צילום: ישראל ברדוגו)

לעצמו. ההתוודעויות והכינוסים של הרב אזימוב הפכו אותם ליהודים חמים ומאוחדים. אחד הפרוייקטים המיוחדים שלו היה סמינר הקיץ בהרי האלפים. בכל שנה השתתפו בסמינר מאות משפחות והתחזקו בתורה ובחסידות. יצאו משם הרבה בעלי תשובה".

קהל גדול ליווה אותו בדרכו האחרונה. "בין המשתתפים היו ראשי הארגונים היהודיים בצרפת", מסיים הרב כהן. "הם באו לבטא את הכבוד וההערכה לעבודה העצומה ולמהפך היהודי שחולל הרב אזימוב בפריז".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

